

обикаляхми окол' жидовія гробъ, за да се увѣримъ: „ако дѣйствително тамъ се вжрши онова, що разказва Легендата, завардена по преданіе въ Търново??“ —

Ніе имахми случай да се убѣдимъ въ това нѣколко пхти, и въ теченіето на нѣколко години: *7* ніе видѣхми сирѣчь много пхти съ очитѣ си, какъ Кадіята придруженъ отъ неговія кехая, и мюзиринъ дохождаха на жидовія гробъ, и врхъхъ семеръ-тъ на единъ конь, съ единъ привжрзанъ овенъ; тоя овенъ го закалваше надъ жидовія гробъ или мюзюринъ-тъ, или други нѣкой слуга отъ кадійницата; тогава Кадіята изчиташе молитватъ си, и се заврщаше. Закланія овенъ се одираше, разкъсваше се на кхсове, и се оставяше надъ жидовія гробъ. Орлитѣ же, които сжглѣждаха лешъ-тъ на закланіа овенъ, накацваха изведнждъ по него, и въ малко време, само коститѣ на овенъ-тъ оставаха распржнати окол' жидовія гробъ; спорядъ това, и всякога по поляната на Карталь-Баиръ се виждаха въ времето на Турското владичество много распржнати кости.—Намъ ни се каза ёще въ самото начало: „че като отидимъ на жидовія гробъ, трѣба да хвжрлимъ отгорѣ му единъ каменъ,“ това ніе и точно ишлнихми, и не само като отидохми за прхвъ пхтъ, но и всякога, колкото пхти ходихми. Като попитахми же: защо трѣба да хвжрлимъ камакъ врхъхъ жидовія гробъ?—Защото ни отговорихъ: „*Тжй е останялъ по преданіе обичай, за да се изражява всякога ненавистьта на Бжмаритъ кжмъ тоя народодубійственъ пакостникъ и народенъ предатель жидъ.*“ И дѣйствително, надъ жидовія гробъ имаше нахвжрляни толкова дребни камани, щото тѣ представляваха една грамада отъ 1¹/₂ метръ височина и ширина; на около же, не се виждаше по поляната ни едно камаче, и азъ сжмъ былъ често принуденъ да си нося камачето отъ по отдалечно мѣсто.—Ніе примѣрихми сега тоя жидовъ гробъ, и се увѣрихми че той е: до 6 метра джлагъ, (т. е. каменната грамада) и до 1¹/₂ широкъ. Друго особно нѣщо тамъ не се намира. *7*